

Broaștele care cer un împărat

Gheorghe Asachi

Nevrând broaștele s-asculte
De guvernul democrat,
De la Zeus, cu strigări multe,
Au cerut un împărat.
Zeus, ce-i sân îndurător,
Le-au trimes un domnitori
Pacinic, drept, cu blândă fire,
Încât altul nicăire
Niciodată s-au văzut.
Dar din ceri când au căzut,
Au sunat așa de foarte,
Încât neamul cel broscos,
Bolând mult și mai fricos,
Pin coșor, glodoase boarte
Tupil s-au acufundat
Și timp mult n-au cutezat
De-a scoate un cap afară,
Să facă conțert de sară.
Suveranul îns-acel
Pe care l-au socotit
Că-i vreun uriaș cumplit
Ram au fost d-un copăcel.
Despre acesta mare teamă
Avea broasca care-ntâi
Au ieșit să ia samă
Și să deie semn l-ai săi.
Dar abia de remu-ncet
Tremurând s-au propiet,
Iacă ș-alta vine-n urmă,
După ea întreaga turmă.
Apoi nu pre târzior
Tot acel broscos popor
Așa bine s-au deprins
La fireasca bunătate,
Încât sărea, înadins
Împăratului pe spate.
Păzind al său caracter,
Toate sufere-acel Sir.
Însă broaștele rebele,
Neastâmpărate, rele,
Către Zeus iar au strigat:
Să ni dai alt împărat,
Care mai vioi să fie!

Zeus atunce în mânie
Li trimete o cucoară,
Care-mpunge, le omoară,
Să arete a ei putere
Le înghite și-n plăcere
Căpățânile le sfarmă.
Iacă țipet nou și larmă
Broaștele au înălțat.
Atunci Zeus au detunat
Cu aceste aspre zise:
Broaște hâde, pare-vi-se
Că eu voi să mă supun
Către țipetul nebun?
Dac-ați fi avut voi minte,
Trebuia să fi ținut
Pe guvernul de-nainte;
Dar după ce l-ați pierdut,
Vă era destul odor
Acel pacinic domnitor.
Acuma vă dau un sfat:
Păstrați p-acest împărat,
Nu cumva iar prin schimbare
Să dați pest-un rău mai mare.